

НОВООРЖИЦЬКЕ — селище міського типу Лубенського (до липня 2020 — Оржицького) району Полтавської області. У грудні 2019 року Новооржицька селищна та Воронинцівська (з селами Козаче, Котляревське, Максимівщина, Новоселівка, Приймівщина) і Черевківська (з селами Заріччя, Сліпорід, Хорошки) сільські ради Оржицького району утворили Новооржицьку селищну об'єднану територіальну громаду (89,84 км², 3059 осіб, 11 населених пунктів). У 2-й половині наступного року до неї зараховано Бієвецьку (з селами Горобії, Єнківці), Духівську (з селами Гінці, Карпилівка), Остапівську (з селами Богодарівка, Макарівщина, Степури), Тарандинцівську (з селами Вили, Губське) сільські ради Лубенського району та Лазірівську, Вишневу (з селами Іванівка, Несено-Іржавець, Нове, Тимки, Хоружівка) сільські ради Оржицького району (нині 453 км², 10 181 особа, 31 населений пункт). Новооржицьке розташоване на річці В'язівець (притока Сліпороду, басейн Дніпра),

за 160 км від Полтави, 35 км від смт Оржиця та 8 км від залізничної станції Вили. Площа — 2,06 км². За переписом населення 2001 року, проживали 2012 осіб (94,9 % до 1989); станом на 1 січня 2020 року — 1753 особи; переважно українці. Історія Новооржицького починається в середині 1970-х років одночасно з будівництвом Оржицького цукрового заводу (введено в експлуатацію 1978 року; від 2013 — у структурі агропромислової групи «Астарта»; поточна потужність становить 6 тис. т на добу). 1979 року нове поселення отримало сучасну назву та статус смт. 2020 року, після розформування Оржицького району, відійшло до Лубенського району. У Новооржицькому є загальноосвітня школа, дитсадок, Будинок культури, бібліотека, амбулаторія загальної практики сімейної медицини. Встановлено пам'ятники ліквідаторам аварії на ЧАЕС і воїнам-афганцям. Тут минули дитячі та юнацькі роки учасника бойових дій на Донбасі (2014-15), Героя України А. Конопльова.

В. П. Недбайло

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Новооржицьке / В. П. Недбайло // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2021. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-72473>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).